

Arrest

nr. 176 637 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit de SOS-wijk, Huriwa-district, Mogadishu, Banadir. U bent lid van de minderheidsclan Kulber > Madibaan.

U leerde uw man N. A. M. kennen in uw wijk SOS, hij woonde gedurende vier jaar naast het huis waar u en uw familie verbleven. Hij is van Ayr > Habr Gedir > Hawiye herkomst. Uw man was een winkelier, een klerenverkoper, en van een handelaarsfamilie. U begon een relatie met hem, jullie huwden in het geheim, een Mastaafo-ceremonie, en hadden in de jaren 2013 en 2014 een geheime relatie. Jullie spraken af in een huis, 's avonds, wanneer niemand het kon zien. In die twee jaren merkte zijn familie niets. Op 4 december 2014 nodigde uw vader, M.D. A., uw schoonfamilie, tevens de burens, uit voor de

Arroz, het Somalische huwelijksfeest. Dit feest gaat door op de volgende dag, 5 december 2014. De broers van uw man, H. en A. komen naar uw huis, u bevindt zich in een achterkamer, één van de broers schiet uw vader dood, ze wilden u vermoorden maar u was niet in de kamer. Uw man wordt vastgezet door zijn eigen familie, met name door zijn broer. Na 5 december 2014 duikt u onder bij A., een vriend van uw vader die in het Wardighley-district woont. Begin januari 2015 ontvlucht u Mogadishu, u reist met het vliegtuig naar Turkije, waarop u doorreist via Griekenland, onbekende landen en Oostenrijk naar België waar u op 26 augustus 2016 asiel aanvraagt.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielmotieven. U dient een medisch dossier in waaruit blijkt dat u chronische afonie (stemloosheid) heeft.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Aangezien u uw vrees volledig stoelt op een interclan-huwelijk tussen u, als lid van een minderheidsclan, en uw man N.A.M., lid van de meerderheidsclan Habr Gedir, wordt u daar uitvoerig over bevraagd op de zetel van het CGVS. Vooreerst, u krijgt gedurende het gehoor uitgebreid de kans om het bestaan van uw man en uw relatie met hem aannemelijk te maken. Hier slaagt u echter niet in. Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen wat u weet over uw eigen man houdt u het eerst op de stelling dat hij een klerenverkoper was (CGVS p. 22). U wordt uitgenodigd om meer te vertellen, maar u zegt gewoon "nee" (CGVS p. 22). Uit de COI waarover het CGVS beschikt blijkt dat dergelijke huwelijken risicovol én uitzonderlijk zijn (zie kopie administratief dossier). U wordt er verschillende malen mee geconfronteerd dat u en uw man dus een risico namen en dat u bijgevolg meer in detail moet kunnen gaan over uw man of over de relatie, net door de uitzonderlijkheid van de situatie (CGVS pp.22-23). Over de uitzonderlijkheid van een keuze van een Habr Gedir man, van een nobele clan, voor een Madibaan-vrouw kan u echter enkel zeggen dat het over liefde gaat en niet over clan. Meer zelfs, de clan maakt niet uit volgens u (CGVS p. 22-23). Dit is een opmerkelijke verklaring voor iemand in uw positie, al uw problemen zijn immers veroorzaakt door dit interclan-huwelijk en u verklaart zelf dat de positie van uw clan in de Somalische maatschappij slecht is; u vond geen werk, u mocht niet naar school en uw vader werd vaak niet betaald voor zijn werk als schoenmaker omdat hij Madibaan is (CGVS pp.13-13,16-17). U bent zich dus wel degelijk bewust van het belang van de clan in de Somalische maatschappij. Desalniettemin, bij confrontatie met het risico van de relatie houdt u het iedere keer op liefde en dat er wel problemen waren maar dat u hem wou zien (CGVS p.22-24). Echter, over die liefde op zich kan u ook amper iets kwijt (CGVS p.22-24). U wordt opnieuw gevraagd om te verduidelijken, om karakteristieken van uw man te geven. U houdt het op de stelling dat uw man u hielp en een goede werker was en dat u kinderen met hem wilde (CGVS p. 24). U stelt echter nergens hoe uw man u hielp en hoe jullie dagelijks contact concreet verliep. Als u uw man zou moeten voorstellen zou u enkel zeggen dat hij goed is, u verklaart zelf dat "dat het is" (CGVS p.30). Hiermee toont u, voor een tweede maal aan, dat u niets meer van informatie kan geven. Telkens wanneer er wordt doorgevraagd over uw man blijft u extreem vaag. U wilde deze kinderen met hem omdat ze dan uw lijden als Madibaan niet zouden moeten voelen. Bij confrontatie stelt u echter zelf dat uw man zijn voorkeurspositie van Habr Gedir verloor door het huwelijk dat hij met u aanging. Hiermee stelt u zelf impliciet dat jullie eventuele kinderen dus ook de voorkeurspositie van de Habr Gedir niet zouden overnemen (CGVS p. 24).

Over uw twee jaar samen met uw man kan u enkel stellen dat jullie elkaar in het geheim zagen in een huis, waar u 's avonds naar toe ging. U raakt niet verder dan dat jullie afspraken in een huis wanneer iedereen sliep (CGVS p.23). Eerder in het gehoor gaf u aan dat er 's nachts altijd gevochten werd tussen Al Shabab en de Afrikaanse troepenmacht AMISOM en dat u dan telkens voor uw leven vreesde (CGVS p.19). U wordt er dus op gewezen dat het een risico inhield om 's avonds af te spreken in een dergelijke situatie, maar u verklaart slechts dat u hem wou zien en dat het inderdaad gevaarlijk was (CGVS p.23), zonder ook maar enig detail te geven over het gevaar, de tocht naar het huis, of de situering of indeling van het huis. Het is bovendien op zijn minst opmerkelijk dat uw schoonfamilie, tevens uw burens, niets merkten in die twee jaar maar pas op de hoogte worden gesteld, wanneer een familielid van u, hen inlicht. Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u dat u uw schoonfamilie niet zo vaak ontmoette (CGVS p. 30) maar dat u elkaar wel zag (CGVS p.30). Zo geeft u ook geen verklaring over hoe u en uw man het huwelijk geheim hielden.

Bovendien, u bevestigt zelf verschillende malen dat uw man, met zijn ouders, uw buur was gedurende 4 jaar (CGVS p.22, p.29, p.30). Het kan dus van u verwacht worden dat u na twee jaar relatie een goed zicht op zijn familie had. Toch kan u geen duidelijkheid scheppen, noch over zijn eigen naam, noch over de namen van zijn ouders. U gaat over tot tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van uw eerste interview op DVZ. Dit doet verder afbreuk aan het bestaan van uw relatie. U verklaart op het CGVS dat uw man N. A.M. heet (CGVS p. 21). U wordt er direct mee geconfronteerd dat u op uw eerder interview een andere naam gaf en er wordt u gevraagd of u nog weet welke, waarop u 'M. A. I. A.' zegt (CGVS p.21). Hierop wordt u er op attent gemaakt dat u A. M. M. (verklaring DVZ punt 15a, zie administratief dossier) zei. Echter, u stelt dat u N.A.M. zei en dat de tolk iets anders schreef, namelijk A. M. of A. I., maar niet A. M. M. (CGVS p.21). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u niet duidelijk kan stellen wat de werkelijke naam is van de man waar u, naar uw eigen verklaring, twee jaar mee gehuwd was. Er wordt u gevraagd wie M. A. I. A. dan is, u stelt dat hij uw smokkelaar was (CGVS p. 22). Echter op DVZ verklaarde u dat uw smokkelaar A. H. heette (Verklaring DVZ punt 30, zie administratief dossier). Ook hier wordt u mee geconfronteerd, u stelt gewoon opnieuw dat de tolk iets anders schreef dan wat u zei (CGVS p. 22). Echter u kreeg in het begin van het gehoor (CGVS p. 4) de kans om eventuele problemen met uw gehoor op de Dienst Vreemdelingen Zaken aan te halen, maar u heeft dat toen niet gedaan. Ook over de namen van uw schoonouders - uw burens - gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen. U stelt dat zijn vader A.M. heet en zijn moeder A., maar dat u niet meer weet (CGVS p.27). Echter, op DVZ gaf u wel twee volledige namen, A. M. A. en N. A. A. (verklaring DVZ punt 15a, zie administratief dossier). Ook met deze tegenstellingen wordt u geconfronteerd (CGVS p.28), maar u kan geen afdoende verklaring bieden. Bovendien verklaarde u op DVZ (punt 15a) dat uw schoonvader overleden was, bij confrontatie, stelt u, opnieuw, dat u dat niet gezegd heeft (CGVS p.29). Uw opeenvolgende verklaringen zaaien verwarring, het kan op zijn minst van u verwacht worden dat u duidelijkheid kan scheppen over de naam van uw eigen man, de naam van zijn ouders, en over het feit of ze al dan nog in leven zijn, te meer omdat u verklaarde dat zij burens van u waren.

Het is trouwens erg vreemd en volstrekt niet doorleefd te noemen dat uw vader - nadat u twee jaar uw relatie angstvallig geheim hield uit vrees voor de reactie van de familie van uw man - het hen gewoon vertelt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u hij het niet wist wat het risico was (CGVS p. 28). Nochtans blijkt uit de COI waarover het CGVS beschikt duidelijk dat interclan huwelijken leiden tot zware problemen, zeker in het geval van mensen met uw statuut (zie informatie administratief dossier). Het feit dat uw vader het gevaar hiervan, volgens u, niet inziet, doet ook afbreuk aan de waarschijnlijkheid van uw huwelijk. U stelt simpelweg dat uw vader alles verteld heeft aan uw schoonfamilie (CGVS p.28) op de dag voor het huwelijksfeest. Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader, die zoals u zelf aanhaalt (CGVS pp.12-13) in een gediscrimineerde positie binnen de Somalische maatschappij zit, zonder enige verdere verklaring, uw schoonfamilie uitnodigt. U krijgt de kans om dit uit te leggen, maar u kan geen afdoende verklaring geven. Het is hoogst ondenkbaar dat uw vader de risico's van uw huwelijk niet kan inschatten, maar u stelt zonder meer dat uw vader het gevaar niet inzag (CGVS p. 28).

Verder kan u geen duidelijkheid scheppen over uw effectieve huwelijksdatums, de reden waarom u twee maal huwde of het verloop van beide dagen. Zo verklaart u eerst dat u op 5 december 2014 gehuwd was en erna alleen maar problemen heeft gekend (CGVS p. 23). U stelt doorheen het gehoor echter dat u al twee jaar geheim gehuwd was (CGVS p. 11, p.17, p.25). Naar uw eigen verklaring ging het om een Mastaafo, een huwelijk waarbij de familie niet op de hoogte moet zijn (CGVS p. 28). Maar u kan niets verklaren over de aard van dit eerdere geheime huwelijk, noch over het verloop van de ceremonie (zie hieronder), noch over de belevenis van die twee jaar samen met uw man (zie hierboven). U verklaart op het CGVS dat u zich de datum van het geheime huwelijk niet kan herinneren, dit verklaart u tot drie maal toe (CGVS pp.25-26), terwijl u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingen zaken het had over 20 oktober 2014 (verklaring DVZ punt 15a) . Wanneer u met deze datum geconfronteerd wordt stelt u simpelweg dat u deze niet gegeven heeft (CGVS p. 26). Het is op zijn minst vreemd te noemen dat u ook hier overgaat tot tegenstrijdige verklaringen. U legt tevens niet uit waarom u overging tot een, naar uw verklaring Arroz (CGVS p.25), huwelijksfeest op 5 december 2014 nadat u al in het geheim gehuwd was. Nochtans lijkt dit een erg belangrijke stap na jaren geheimhouding, in feite toont u zo aan de wereld dat u gehuwd bent en stapt u uit het clandestiene van uw relatie. Volgens u was uw eigen familie erg blij met het huwelijk (CGVS p.26), vreemd in een context waarin dergelijk huwelijk een erg groot risico inhoudt. Het is ook niet duidelijk of uw schoonfamilie er op 5 december 2014, op de dag van het huwelijk (CGVS p. 23, 25) of op 4 december 2014 (CGVS p.28) achter kwam dat jullie getrouwd waren. U stelt dus dat u een arroz- huwelijk had en een mastaafo- ceremonie, op aparte data (CGVS p.25). U wordt gevraagd wat voor u dan het verschil was tussen beiden, maar u antwoordt enkel dat u het niet precies weet op welke datum het was, dat er de tweede keer een feest was en uw schoonfamilie er toen achter kwam (CGVS p.25). Dus ook hier gaat u het verschil tussen beide momenten uit de weg.

Over het huwelijk op 5 december zelf kan u enkel stellen dat u heel blij was, net als uw familie, en dat het moeilijk (CGVS p.25) maar u kan uw verdere gevoelens niet omschrijven. Bovendien, van geen van beide ceremonies kan u stellen hoe de sheikh heette, of geeft u namen van de getuigen, noch gaat u over tot een gedetailleerde omschrijving van de gebeurtenissen (CGVS p.26, p.29). Voor de Arroz op 5 december blijft u erg op de oppervlakte en geeft een algemene omschrijving van een feest ; er was veel eten en er werd een geit geofferd (CGVS p.29). Over uw geheime ceremonie verklaart u enkel dat deze plaats vond in een klein huisje aan de Suuqa Holoha. U weet ook niet welke datum het was (CGVS p.26).

Kortom, u kan het bestaan van een relatie met uw man in eerste instantie niet aannemelijk maken omdat u amper concrete informatie over hem of over de aard van de relatie kan geven. Door de uitzonderlijkheid van uw situatie kan het CGVS echter wel verwachten dat u uitvoerig over uw man en uw relatie kan praten. Bovendien kan u het verloop van de huwelijksceremonies niet concreet maken en gaat u over tot erg tegenstrijdige verklaringen omtrent de namen van uw man en zijn familieleden.

Tot slot gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen over de huidige situatie waarin uw man zich bevindt. Zo verklaart u op DVZ (vragenlijst CGVS vraag 5, zie administratief dossier) op de vraag "Waarom vluchtte u niet samen met uw man?" dat uw man verklaard heeft dat hij nog bleef en dat hij vreesde dat u gedood zou worden, maar dat hij zelf geen vrees had op dat moment. Op het CGVS verklaart u dat u er achter kwam, toen u in Griekenland was, dat uw man vast gezet werd door zijn familie en twee keuzes had, of scheiden, of vermoord worden (CGVS p. 24). U beweert dat uw man vastgehouden wordt door zijn broer, maar u weet niet waar (CGVS p.30). U wordt er mee geconfronteerd dat u deze informatie al had in Griekenland, dus vóór u op DVZ geïnterviewd werd (CGVS p. 24) en dat u toen verklaarde dat u een vrees had, maar uw man niet. U antwoordt bevestigend dat dit klopt en dat u de problemen had en uw man niet (CGVS p.24). Opnieuw wordt u op de tegenstrijdigheid gewezen, u verklaart dat u bang was op het eerste interview en problemen had met de tolk (CGVS p.25). Echter ook hier is dit geen afdoende verantwoording, u antwoordde op specifieke opvolgingsvragen op DVZ, waaruit blijkt dat u wel degelijk de tijd kreeg om volledige verklaringen af te leggen.

Ter conclusie, u gaat over tot tegenstrijdige en vage verklaringen over de kernpunten van uw asielmotieven. U kan het bestaan van een relatie, noch van uw man in de specifieke hoedanigheid die u schetst, aannemelijk maken. U kan geen duidelijk zicht geven op basiselementen als zijn naam, zijn familiesamenstelling of de aard van uw relatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon

als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legt geen documenten voor om uw identiteit, uw reisweg of asielrelaas te staven. Voor wat betreft het door u voorgelegd medisch dossier in waaruit blijkt dat u chronische afonie (stemloosheid) heeft kan worden opgemerkt dat het CGVS uw medische toestand niet in vraag stelt. U werd in het begin van het gehoor (CGVS p. 2) gevraagd of u in staat was om gehoord te worden en u verklaarde zelf van wel. In die zin doet uw medische toestand dan ook geen afbreuk aan hogervermelde bedenkingen en argumenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert aan dat noch voor haar, noch voor haar partner van belang was wie tot welke clan behoorde, ze hadden een liefdesrelatie. De omstandigheid dat dergelijke relaties uitzonderlijk zijn met grote risico's, doet niet ter zake. Wat de vermeende tegenstrijdigheden betreft tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft verzoekster duidelijk aangegeven dat er haar niet veel tijd werd gegeven, telkens zij uitgebreid wilde vertellen over haar problemen onderbrak men haar. Verzoekster meent dat de contradicties en omissies in haar verhaal niet van dien aard zijn om tot de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van het non-refoulementbeginsel. Verzoekster voert aan dat de COI focus, gebruikt door het CGVS in de bestreden beslissing, een overzicht geeft van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen en aangeeft dat het geweld tegen burgers nog gestegen is. Hoe dan toch besloten wordt dat de subsidiaire

beschermingsstatus niet wordt toegekend, is een raadsel. Ook in de internationale pers zijn veel artikels terug te vinden over recente aanslagen waarbij gewone burgers omkwamen. Verzoekster benadrukt ook dat niet werd onderzocht in welke specifieke omstandigheden verzoekster zal terecht komen bij een eventuele terugkeer naar Somalië: er wordt niet onderzocht of verzoekster een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terug vallen in Somalië. Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming, die deze bieden niet uit het oog verloren worden. Dit werd niet onderzocht en bovendien behoort verzoekster tot een minderheidsclan.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- een artikel van de website van "The Guardian" van 22 januari 2016 "*Mogadishu bomb attack: at least 20 dead as Somali forces end siege*"
- een artikel van de website van "The Telegraph" van 26 februari 2016 "*Al Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and kill nine*"
- een artikel van de website van "NDTV" "*Car bomb explodes outside restaurant in Somalia, kills at least 5*" van 11 april 2016
- een artikel van de website van "Garowe" "*Somalia: five killed in Mogadishu car bomb attack*" van 11 april 2016
- een artikel van de website van "The Muslim News" "*Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu*" van 2 mei 2016
- een artikel van de website van "Newsweek" "*Somalia: Al-Shabaab attacks kill four civilians in Mogadishu*" van 19 april 2016
- een artikel van de website van Al Jazeera "*Al-Shabaab hits hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu*" van 2 juni 2016
- UNHCR "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update 1)*" van mei 2016
- een artikel van de website van "De Morgen" "*Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden*" van onbekende datum
- een artikel van de website van "De Morgen" "*Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu*" van 26 juli 2016.

3.3. Op 30 september 2016 ontvangt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota van de verwerende partij met als bijlage een update van 6 september 2016 van de "COI Focus Somalië, Veiligheidssituatie in Mogadishu".

3.4. Beoordeling

3.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters asielaanvraag werd geweigerd om volgende redenen:

- verzoekster slaagt er niet in om het bestaan van haar man en haar relatie met hem aannemelijk te maken: uit het COI blijkt dat dergelijke interclanhuwelijken risicovol en uitzonderlijk zijn. De verklaring van verzoekster dat het over liefde gaat en dat de clan niet uitmaakt, is een opmerkelijke verklaring voor een Madibaan-vrouw (minderheidsclan) die huwt met een Habr Gedir-man ('nobeles' clan), terwijl verzoekster zich wel degelijk bewust is van het belang van de clan in de Somalische maatschappij. Verzoekster stelt impliciet dat eventuele kinderen de voorkeurspositie van de Habr Gedir niet zouden overnemen, terwijl ze kinderen met haar man wilde omdat ze dan het lijden als Madibaan niet zouden moeten voelen;
- verzoekster kan weinig vertellen over de twee jaar samen met haar man en heeft geen verklaring over hoe ze het huwelijk geheim hielden;
- verzoekster kan geen duidelijkheid scheppen over de familie van haar man (tevens haar burens) of over zijn eigen naam, geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen kan ze geen afdoende verklaring geven of zaait ze meer verwarring;
- het is erg vreemd en niet doorleefd te noemen dat verzoeksters vader, nadat verzoekster de relatie twee jaar angstvallig geheim had gehouden uit vrees voor de reactie van de familie van haar man, gewoon aan deze familie vertelt dat verzoekster een relatie heeft met haar man, hun familielid. Hiermee geconfronteerd verklaart verzoekster dat zij niet wist wat het risico was, terwijl het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat interclanhuwelijken leiden tot zware problemen, zeker in het geval van mensen met het statuut van verzoekster;
- verzoekster kan geen duidelijkheid scheppen over haar effectieve huwelijksdata, de reden waarom zij twee maal huwde of het verloop van beide dagen;
- verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over de huidige situatie waarin haar man zich bevindt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoeksters verklaringen over de oorzaken van haar vlucht uit haar land zijn echter ongerijmd en strijdig op meerdere essentiële punten.

Verzoekster kan het bestaan van een relatie met haar man niet aannemelijk maken omdat zij amper concrete informatie over hem of over de aard van hun relatie kan geven, ze kan het verloop van de huwelijksceremonies niet concreet maken en legt tegenstrijdige verklaringen af over de namen van haar man en zijn familieleden, over de huidige situatie waarin haar man zich zou bevinden en over de kernpunten.

Verzoekster stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het feit dat zij en haar man getrouwd zijn uit liefde, dat de clanafkomst er voor hen niet toe deed en dat het niet ter zake doet dat zo'n huwelijk grote risico's met zich meebrengt.

Dit doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing die steunen op informatie gevoegd bij het administratief dossier (*"Report on minority groups in Somalia"*, Joint British, Danish and Dutch fact-finding mission to Nairobi, Kenya, 17 – 24 september 2000, p. 50: "According to Yassin Hersi Jama, the Madhiban do not intermarry with the main Somali clans" en *"No redress: Somalia's forgotten minorities"*, Minority rights group International, p. 15: 'Prohibition on inter-marriage'), dat dergelijke huwelijken risicovol en uitzonderlijk zijn.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich wel degelijk bewust is van het belang van de clan in de Somalische maatschappij. Verzoekster is dus niet geloofwaardig inzake haar relatie met deze man en kan er bijzonder weinig details over geven. De Raad sluit zich aan bij de motieven in dit verband in de bestreden beslissing:

"Over uw twee jaar samen met uw man kan u enkel stellen dat jullie elkaar in het geheim zagen in een huis, waar u 's avonds naar toe ging. U raakt niet verder dan dat jullie afspraken in een huis wanneer iedereen sliep (CGVS p.23). Eerder in het gehoor gaf u aan dat er 's nachts altijd gevochten werd

tussen Al Shabab en de Afrikaanse troepenmacht AMISOM en dat u dan telkens voor uw leven vreesde (CGVS p.19). U wordt er dus op gewezen dat het een risico inhield om 's avonds af te spreken in een dergelijke situatie, maar u verklaart slechts dat u hem wou zien en dat het inderdaad gevaarlijk was (CGVS p.23), zonder ook maar enig detail te geven over het gevaar, de tocht naar het huis, of de situering of indeling van het huis. Het is bovendien op zijn minst opmerkelijk dat uw schoonfamilie, tevens uw buren, niets merkten in die twee jaar maar pas op de hoogte worden gesteld, wanneer een familielid van u, hen inlicht. Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u dat u uw schoonfamilie niet zo vaak ontmoette (CGVS p. 30) maar dat u elkaar wel zag (CGVS p.30). Zo geeft u ook geen verklaring over hoe u en uw man het huwelijk geheim hielden.

Bovendien, u bevestigt zelf verschillende malen dat uw man, met zijn ouders, uw buur was gedurende 4 jaar (CGVS p.22, p.29, p.30). Het kan dus van u verwacht worden dat u na twee jaar relatie een goed zicht op zijn familie had. Toch kan u geen duidelijkheid scheppen, noch over zijn eigen naam, noch over de namen van zijn ouders. U gaat over tot tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van uw eerste interview op DVZ. Dit doet verder afbreuk aan het bestaan van uw relatie. U verklaart op het CGVS dat uw man N. A.M. heet (CGVS p. 21). U wordt er direct mee geconfronteerd dat u op uw eerder interview een andere naam gaf en er wordt u gevraagd of u nog weet welke, waarop u 'M. A. I. A.' zegt (CGVS p.21). Hierop wordt u er op attent gemaakt dat u A. M. M. (verklaring DVZ punt 15a, zie administratief dossier) zei. Echter, u stelt dat u N.A.M. zei en dat de tolk iets anders schreef, namelijk A. M. of A. I., maar niet A. M. M. (CGVS p.21). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u niet duidelijk kan stellen wat de werkelijke naam is van de man waar u, naar uw eigen verklaring, twee jaar mee gehuwd was. Er wordt u gevraagd wie M. A. I. A. dan is, u stelt dat hij uw smokkelaar was (CGVS p. 22). Echter op DVZ verklaarde u dat uw smokkelaar A. H. heette (Verklaring DVZ punt 30, zie administratief dossier). Ook hier wordt u mee geconfronteerd, u stelt gewoon opnieuw dat de tolk iets anders schreef dan wat u zei (CGVS p. 22). Echter u kreeg in het begin van het gehoor (CGVS p. 4) de kans om eventuele problemen met uw gehoor op de Dienst Vreemdelingen Zaken aan te halen, maar u heeft dat toen niet gedaan. Ook over de namen van uw schoonouders - uw buren - gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen. U stelt dat zijn vader A.M. heet en zijn moeder A., maar dat u niet meer weet (CGVS p.27). Echter, op DVZ gaf u wel twee volledige namen, A. M. A. en N. A. A. (verklaring DVZ punt 15a, zie administratief dossier). Ook met deze tegenstellingen wordt u geconfronteerd (CGVS p.28), maar u kan geen afdoende verklaring bieden. Bovendien verklaarde u op DVZ (punt 15a) dat uw schoonvader overleden was, bij confrontatie, stelt u, opnieuw, dat u dat niet gezegd heeft (CGVS p.29). Uw opeenvolgende verklaringen zaaien verwarring, het kan op zijn minst van u verwacht worden dat u duidelijkheid kan scheppen over de naam van uw eigen man, de naam van zijn ouders, en over het feit of ze al dan nog in leven zijn, te meer omdat u verklaarde dat zij buren van u waren.

Het is trouwens erg vreemd en volstrekt niet doorleefd te noemen dat uw vader - nadat u twee jaar uw relatie angstvallig geheim hield uit vrees voor de reactie van de familie van uw man - het hen gewoon vertelt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u hij het niet wist wat het risico was (CGVS p. 28). Nochtans blijkt uit de COI waarover het CGVS beschikt duidelijk dat interclan huwelijken leiden tot zware problemen, zeker in het geval van mensen met uw statuut (zie informatie administratief dossier). Het feit dat uw vader het gevaar hiervan, volgens u, niet inziet, doet ook afbreuk aan de waarschijnlijkheid van uw huwelijk. U stelt simpelweg dat uw vader alles verteld heeft aan uw schoonfamilie (CGVS p.28) op de dag voor het huwelijksfeest. Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader, die zoals u zelf aanhaalt (CGVS pp.12-13) in een gediscrimineerde positie binnen de Somalische maatschappij zit, zonder enige verdere verklaring, uw schoonfamilie uitnodigt. U krijgt de kans om dit uit te leggen, maar u kan geen afdoende verklaring geven. Het is hoogst ondenkbaar dat uw vader de risico's van uw huwelijk niet kan inschatten, maar u stelt zonder meer dat uw vader het gevaar niet inzag (CGVS p. 28).

Verder kan u geen duidelijkheid scheppen over uw effectieve huwelijksdatums, de reden waarom u twee maal huwde of het verloop van beide dagen. Zo verklaart u eerst dat u op 5 december 2014 gehuwd was en erna alleen maar problemen heeft gekend (CGVS p. 23). U stelt doorheen het gehoor echter dat u al twee jaar geheim gehuwd was (CGVS p. 11, p.17, p.25). Naar uw eigen verklaring ging het om een Mastaafo, een huwelijk waarbij de familie niet op de hoogte moet zijn (CGVS p. 28). Maar u kan niets verklaren over de aard van dit eerdere geheime huwelijk, noch over het verloop van de ceremonie (zie hieronder), noch over de belevenis van die twee jaar samen met uw man (zie hierboven). U verklaart op het CGVS dat u zich de datum van het geheime huwelijk niet kan herinneren, dit verklaart u tot drie maal toe (CGVS pp.25-26), terwijl u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingen zaken het had over 20 oktober 2014 (verklaring DVZ punt 15a) . Wanneer u met deze datum geconfronteerd wordt stelt u simpelweg dat u deze niet gegeven heeft (CGVS p. 26). Het is op zijn minst vreemd te noemen dat u ook hier overgaat tot tegenstrijdige verklaringen. U legt tevens niet uit waarom u overging tot een, naar

uw verklaring Arroz (CGVS p.25), huwelijksfeest op 5 december 2014 nadat u al in het geheim gehuwd was. Nochtans lijkt dit een erg belangrijke stap na jaren geheimhouding, in feite toont u zo aan de wereld dat u gehuwd bent en stapt u uit het clandestiene van uw relatie. Volgens u was uw eigen familie erg blij met het huwelijk (CGVS p.26), vreemd in een context waarin dergelijk huwelijk een erg groot risico inhoudt. Het is ook niet duidelijk of uw schoonfamilie er op 5 december 2014, op de dag van het huwelijk (CGVS p. 23, 25) of op 4 december 2014 (CGVS p.28) achter kwam dat jullie getrouwd waren. U stelt dus dat u een arroz- huwelijk had en een mastaafo- ceremonie, op aparte data (CGVS p.25). U wordt gevraagd wat voor u dan het verschil was tussen beiden, maar u antwoordt enkel dat u het niet precies weet op welke datum het was, dat er de tweede keer een feest was en uw schoonfamilie er toen achter kwam (CGVS p.25). Dus ook hier gaat u het verschil tussen beide momenten uit de weg. Over het huwelijk op 5 december zelf kan u enkel stellen dat u heel blij was, net als uw familie, en dat het moeilijk (CGVS p.25) maar u kan uw verdere gevoelens niet omschrijven. Bovendien, van geen van beide ceremonies kan u stellen hoe de sheikh heette, of geeft u namen van de getuigen, noch gaat u over tot een gedetailleerde omschrijving van de gebeurtenissen (CGVS p.26, p.29). Voor de Arroz op 5 december blijft u erg op de oppervlakte en geeft een algemene omschrijving van een feest ; er was veel eten en er werd een geit geofferd (CGVS p.29). Over uw geheime ceremonie verklaart u enkel dat deze plaats vond in een klein huisje aan de Suuqa Holoha. U weet ook niet welke datum het was (CGVS p.26).

Kortom, u kan het bestaan van een relatie met uw man in eerste instantie niet aannemelijk maken omdat u amper concrete informatie over hem of over de aard van de relatie kan geven. Door de uitzonderlijkheid van uw situatie kan het CGVS echter wel verwachten dat u uitvoerig over uw man en uw relatie kan praten. Bovendien kan u het verloop van de huwelijksceremonies niet concreet maken en gaat u over tot erg tegenstrijdige verklaringen omtrent de namen van uw man en zijn familieleden."

Over het huwelijk in twee fases is verzoekster ook onduidelijk en vaag. Inzake de datum van het huwelijk en de verschillende verklaringen in dit verband bij de DVZ en bij het CGVS, stelt verzoekster dat zij duidelijk heeft aangegeven dat haar niet veel tijd werd gegeven bij de DVZ. In dit verband wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekster ook verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd binnen hetzelfde gehoor bij het CGVS over haar huwelijk (haar man verloor of behield zijn clangerelateerde voorkeurspositie door het huwelijk met verzoekster (CGVS, p. 24)) en vervolgens dat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, zoals *in casu* het huwelijk waardoor zij problemen zou hebben ondervonden, correct in de tijd kan situeren, ook bij het eerste interview. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dit kan ook worden opgemerkt voor de overige kritiek van verzoekster op het verschil in haar verklaringen tussen de DVZ en het CGVS.

Verzoekster laat het motief dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de huidige situatie van haar man ongemoeid.

Verzoekster brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.4.4 In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4.5. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.4.6. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië en gebruikt hiervoor verschillende bronnen: “*UNHCR International Protection Considerans with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)*” van mei 2016, de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 met update op 6 september 2016, meegedeeld in een aanvullende nota.

Het CGVS stelt dat uit de COI Focus blijkt dat het geweld enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen in hoofdzaak gericht tegen hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Het UNHCR adviseert evenwel niet om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een vorm van bescherming te bieden. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in haar land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoekster afkomstig is. Gezien verzoeksters verklaringen moet de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld worden.

Het CGVS stelt in dit verband het volgende:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Als gevolg van de update van 6 september 2016 geeft het CGVS een nieuw onderzoek van de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarvan de conclusies dezelfde zijn, enkel een mortieraanval op het presidentieel paleis en mortieraanvallen op het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu worden bijkomend vermeld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift de “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update 1)*” van mei 2016 en verschillende persartikels. Het document van het UNHCR werd ook gebruikt door het CGVS en in dat verband werd geconcludeerd dat “*Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn*”.

De persartikels die verzoekster voorlegt, betreffen de reeds genoemde “*complexe terreuraanslagen*” in hoofdzak gericht tegen hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en “*doelgerichte moordaanslagen*” tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen en bevestigen bijgevolg de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. Inzake de burgerslachtoffers die daarbij ook vallen, kan in navolging van hetgeen in de bestreden beslissing te lezen staat, gesteld worden dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. De persartikels die verzoekster voorlegt, zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

Waar verzoekster aanvoert dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terecht komen bij een eventuele terugkeer naar Mogadishu, meer bepaald of zij een sociaal netwerk heeft om op terug te vallen en of zij zich op de steun of bescherming van haar (minderheids)clan kan beroepen, wordt opgemerkt dat verzoekster afkomstig is uit Mogadishu, waar blijkens haar verklaringen, zij is opgegroeid en haar familie en haar clan aanwezig zijn. Zij beperkt zich tot de vaststelling dat het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn clan. Waar verzoekster aanvoert dat zij net omwille van clanproblemen uit Somalië is gevlucht, wordt opgemerkt dat uit hetgeen hierboven gesteld wordt, blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar interclanhuwelijk en de daaruit voortvloeiende problemen.

4.3.7. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4.3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

4.3.9. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET